U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatelky: **E. M.**, v řízení o podání navrhovatelky ze dne 5. 3. 2012,

t a k t o :

Podání navrhovatelky ze dne 5. 3. 2012 **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel dne 8. 3. 2012 podání navrhovatelky ze dne 5. 3. 2012 označené *Dovolání dle s. ř. s. dle §7 odst. 6.*

Navrhovatelka ve svém podání uvedla: *1) Žádám Nejvyšší správní soud v Brně o prošetření diskriminace moji osoby Mě soudem v Praze z uvedených důvodů porušení Ústavy a listiny základních práv a svobod čl. 37 odst. 2, čl. 36 odst. 3, čl. 36 odst. 2, čl. 36 odst. 1; 2) Žádám NSS v Brně o projednání diskriminace moji osoby správními orgány Mě úřadem stavebním odborem Vsetín, Krajským úřadem stavebním odborem Zlín a Městským soudem v Praze zamítnutí žaloby 11Ca113/2009 proti nečinnosti ministerstva pro Místní rozvoj odboru územně stavebně správního vydaným usnesením dne 17. 2. 2012, sp. zn. 11 A 23/2012, sp. zn. 11 A 24/2012; 3) Žádám NSS o přiznání peněžitého zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou a morální újmu za dobu 10 let a 2 měsíce částku 1,200.000 Kč.; 4) V případě zamítnutí mých základních práv N.S.S. v Brně žádám o přikázání věci jinému soudu dožádáním dle § 9 odst. 3 k Ústavnímu soudu v Brně, proti diskriminaci moji osoby.* K tomuto podání přiložila první stranu usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) bez uvedení data vydání, č. j. 11 Ca 113/2009 – 55, usnesení městského soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 11 A 23/2012 – 16, a usnesení městského soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 11 A 24/2012 – 19.

Nejvyšší správní soud měl podání navrhovatelky za nejasné, proto ji usnesením ze dne 16. 3. 2012, č. j. 1 Ans 4/2012 – 10, vyzval, aby je doplnila tak, aby bylo zřejmé, čeho se týká a čeho se navrhovatelka svým podáním domáhá. Současně ji poučil o pravomoci soudů ve správním soudnictví, konkrétně pak o pravomocech Nejvyššího správního soudu, a také o následcích nevyhovění této výzvě.

Na tuto výzvu reagovala navrhovatelka podáním ze dne 26. 3. 2012. V něm uvedla, že upřesňuje své podání ze dne 5. 3. 2012 *jako „Kasační stížnost"*. Navrhovatelka považuje vyloučení jejích základních práv, práva věcného břemene a práva být účastníkem řízení soudkyní JUDr. Hanou Veberovou za diskriminační.

Navrhovatelka dále uvedla, že ruší své *požadavky* obsažené v přípisu ze dne 5. 3. 2012 a nahrazuje je požadavky novými: 1) Navrhuje, aby bylo nařízeno Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud") *vydat nicotné rozhodnutí* – zrušení zahájeného řízení ze dne 10. 3. 2010 a zrušení usnesení ze dne 28. 4. 2010, č. j. MUVS-S 2787/2010//OUPSŘ-330/Ev., vydané Městským úřadem Vsetín. 2) Navrhuje přezkoumání žaloby ze dne 10. 4. 2009, sp. zn. 11 Ca 113/2009, u městského soudu proti nečinnosti Ministerstva pro místní rozvoj a nezákonnému zásahu odboru interního auditu a kontroly. 3) Navrhuje přezkoumání a přiznání zadostiučinění za vzniklou morální a nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/1998 Sb. 4) Navrhuje postoupení věci Ústavnímu soudu vzhledem k jednoznačnému porušování jejích základních lidských práv, práva věcného břemene a práva být účastníkem řízení. Z toho důvodu navrhuje přikázání věci jinému soudu podle § 9 odst. 3 s. ř. s. 5) Navrhuje, aby věc byla projednána bez přítomnosti advokáta vzhledem k její jednoznačnosti a zjevnému porušování práv a bez poplatků, vzhledem k malému důchodu navrhovatelky.

Byť navrhovatelka v zaslaném doplnění označila svůj návrh jako kasační stížnost, nelze její podání za tento typ návrhu považovat. Navrhovatelka byla ve výzvě Nejvyššího správního soudu poučena, že v řízení o kasační stížnosti se přezkoumávají rozhodnutí krajských soudů. Z podání navrhovatelky však neplyne (a to i vzhledem k tomu, že vzala své původní požadavky vyslovené v návrhu ze dne 5. 3. zpět), že by se dožadovala přezkoumání rozhodnutí krajského (resp. městského soudu). Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční, což znamená, že soudy přezkoumávají pouze ta rozhodnutí, která navrhovatel označí a v rozsahu (na základě důvodů), která navrhovatel ve svém podání uvede. Soudy ve správním soudnictví nemohou za navrhovatele domýšlet či dotvářet jeho návrh a z nevyřčeného vyvozovat úmysl navrhovatele, kterým byl při podání svého návrhu veden.

Z obou podání navrhovatelky (z nichž první vzala zpět) a přiložených příloh lze v hrubých obrysech odtušit, že stěžovatelka v bodě 1) požaduje, aby zdejší soud přikázal městskému soudu vyslovit nicotnost označených usnesení Městského úřadu Vsetín – tento požadavek byl zřejmě součástí podané žaloby, jež byla v této části městským soudem postoupena k projednání Krajskému soudu v Brně. Nejvyšší správní soud, byť je vrcholným orgánem soustavy správních soudů, není oprávněn s ohledem na zásadu soudcovské nezávislosti podřízeným soudům nařizovat, jaké mají v řízení o žalobě vydat rozhodnutí. Může tak činit pouze vyjádřením závazného právního názoru v řízení o kasační stížnosti, kterým se následně krajský soud (resp. městský soud) musí řídit. V daném případě však městský soud o rozhodnutích Městského úřadu ve Vsetíně věcně vůbec nerozhodoval. Případné rozhodnutí ve věci může či mohlo být vydáno Krajským soudem v Brně a teprve v tomto řízení bude moci navrhovatelka skutečnost, že měla být uvedená rozhodnutí Městského úřadu ve Vsetíně označena za nicotná, namítat. Dokud však neexistuje, či není řádně označeno rozhodnutí krajského soudu, které může Nejvyšší

správní soud přezkoumat, není možno otázku nicotnosti rozhodnutí správních orgánů projednat.

Stejně tak nemůže Nejvyšší správní soud vyhovět návrhu navrhovatelky, aby přezkoumal její žalobu ze dne 10. 4. 2009, neboť k přezkoumání žalob proti rozhodnutím jsou příslušné krajské soudy (resp. městský soud). Řízení o této žalobě je v současnosti vedeno u městského soudu pod sp. zn. 11 Ca 113/2009 a bylo o ní věcně rozhodnuto dne 15. 3. 2012 (jak Nejvyšší správní soud zjistil z veřejně dostupných zdrojů – www.justice.cz a následně i z vyjádření městského soudu). Jakmile bude toto rozhodnutí navrhovatelce doručeno, bude moci uplatnit všechny v úvahu přicházející procesní prostředky, a to včetně kasační stížnosti. Pokud by navrhovatelka svým podáním mířila proti této věci (což se z jejího návrhu jasně nepodává), nebylo by ani zde v tuto chvíli místo pro rozhodování Nejvyššího správního soudu.

Navrhovatelka dále požaduje *přezkoumání a přiznání zadostiučinění za vzniklou morální a nemajetkovou újmu.* Z podání navrhovatelky však neplyne, proti komu směřuje (proti jakému rozhodnutí a kým vydanému), tedy co by mělo být přezkoumáno. Nadto je potřeba podotknout, že nároky uplatňované podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, spadají do oblasti soukromého práva a rozhodují o něm tedy obecné soudy v občanském soudním řízení. Jak byla ostatně navrhovatelka poučena ve výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2012, soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům osob, nikoli právům soukromým. Nejvyšší správní soud tedy nemá pravomoc k tomu, aby přiznal navrhovatelce zadostiučinění za vzniklou morální a nemajetkovou újmu.

Stěžovatelka v závěru svého návrhu požaduje, aby Nejvyšší správní soud postoupil věc podle § 9 odst. 3 s. ř. s. Ústavnímu soudu. K tomu je třeba uvést, že postup podle § 9 s. ř. s. slouží ke změně místní příslušnosti krajského soudu rozhodující ve správním soudnictví v nutných či vhodných případech. Nejvyšší správní soud však na základě tohoto (ani žádného jiného zákonného ustanovení) nemůže rozhodnout o změně věcné příslušnosti tak, aby o věci navrhovatelky rozhodoval Ústavní soud. Tato skutečnost samozřejmě navrhovatelce nijak nebrání v možnosti, aby se na Ústavní soud prostřednictvím ústavní stížnosti obrátila sama (v souladu s § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu).

Výše uvedené lze tedy shrnout tak, že navrhovatelka neodstranila ani k výzvě soudu odstranitelné nedostatky podmínek řízení, neboť všechny její současné *požadavky* jsou natolik nejasné a nekonkrétní, že o nich není možno nadále vést řízení. Nejvyšší správní soud proto postupoval v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. a návrh stěžovatelky odmítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu